

El parc Busch de Salou, salvat

La sentència final

El Tribunal Suprem, amb la sentència que possibilitava la segregació de Salou del municipi de Vila-seca, a punt ha estat d'ocasionar la pèrdua del parc Busch. Pèrdua estimada en gairebé 80.000 milions de pessetes.

A mitjan de la setmana passada, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya va aprovar la segregació del municipi de Salou del de Vila-seca, i la constitució d'una junta gestora, amb la finalitat que els dos municipis acordessin amb màxima urgència modificar els seus límits territorials, de tal manera que no es dividís per la meitat el parc temàtic de la Busch Entertainments.

La decisió del Consell Executiu va ser rebuda amb afabilitat per gairebé totes les parts en litigi, a excepció feta de l'alcalde de Vila-seca i ahora president de la Diputació de Tarragona, el convergent Joan Maria Pujals. Pujals, que fins i tot havia declarat tenir la intenció de dimitir del seu càrrec si la Generalitat es decantava per l'opció presa, desitjava promoure un nou procés de fusió entre els municipis de Vila-seca i de Salou. En paraules del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, això hauria estat «vulnerar que determinava la segregació de Salou de Vila-seca», per més que legalment hagués estat possible. D'aquesta manera, tot esperant l'acord entre la gestora de Salou i l'ajuntament de Vila-seca, sembla ser que d'una manera gairebé definitiva es posa punt final als conflictes que han precedit l'inici de la construcció del cobejat Parc Busch.

Fins a arribar a aquest punt, això no obstant, s'han hagut d'anar solucionant petits entrebancs que, d'una manera o altra, han entrebancat el projecte Busch; «petits», en la mesura que el parc temàtic de la Busch Entertainments preveu una inversió de 33.400 milions de pessetes fins a 1992, data d'inauguració de la primera fase, i fins a 80.000 milions durant 15 anys d'inversions. Aquestes xifres situen el Parc

com a capdavanter dins del mercat de l'oci a Europa —per darrere sols del de Walt Disney a París—, i possibiliten que el conegut «holding» estatunidenc faci l'entrada a Europa via Catalunya, establint-ne a Barcelona la seu central per al vell continent.

La qüestió que més ha fet trontollar la construcció del Parc temàtic de Salou ha estat la referida sentència del Tribunal Suprem que, amb data del 2 de novembre d'enguany, incomprensiblement declarava la independència de Salou del municipi de Vila-seca. Les propostes secessionistes partien de l'any 1981; vuit anys després s'ha dictat sentència, posant de manifest la lentitud de la justícia espanyola i, a la vista de l'elisió de les circumstàncies que havien fet variar la situació al municipi tarragoní —el parc Busch a la cantonada—, ressaltant la dubtosa fiabilitat de sentenciar un conflicte sense valorar els factors socio-econòmics presents.

..... CAP A LA INDÚSTRIA «BLANCA»

El que des de la Generalitat de Catalunya i de la Busch Entertainments s'ha qualificat de sentència «inoportuna» a punt ha estat de propiciar l'abandonament del projecte del Parc, amb els consegüents perjudicis que s'haguessin ocasionat a les comarques tarragonines, no tan sols per la pèrdua de la notable inversió estrangera començada per la Busch, sinó també pel gir de 180 graus que la construcció del parc pot comportar per a la configuració econòmica, social i inclús ecològica de l'àrea on s'emplaçarà el Parc temàtic.

En aquest sentit, s'ha de fer referència a la precarietat de la indústria turística de Salou, que aquest estiu ha estat qualificada de «crítica» per l'Associació Hotelera de Salou-Cambrils.



Al descens turístic s'ha d'afegir la difícil situació en què es troben les comarques tarragonines, amb el gran complex petroquímic, les quatre centrals nuclears, i els abocadors legals i il·lícits existents a la zona. L'accident del reactor nuclear de Vandellòs I el passat 19 d'octubre, a escassos 30 quilòmetres del parc Busch, així com les empreses Bayer, Dow Chemical, Hoechst i Butano, situades a frec del complex recreatiu en construcció i que produeixen, entre altres, substàncies com acrilonitril i òxid d'elitè, molt perillosos per a la salut en

cas de fuga, no són uns factors que es contemplin amb gaire confiança de cara a flanquejar els 2,5 milions de persones que es calcula que visitaran el Parc Busch una vegada construït, durant el sis mesos a l'any en què estarà obert al públic.

Amb el projecte d'Anheuser Busch, quedaria bloquejada la possible extensió del complex petroquímic, i molt probablement —donat que l'àrea més pròxima a la Butano seria l'última part del Parc a construir-se— la petroquímica deixaria de ser un perill: segons

apunten fonts de la Busch, les emanacions tòxiques que sovint es desprenen de la petroquímica no beneficien per a res el complex recreatiu, de tal manera que quan la zona del parc que la frega comenci a fer-se, gran part de les indústries allí existents haurien quedat «obsoletes». Part de la indústria petroquímica de Tarragona, amb la construcció del parc Busch, sembla ser, doncs, que té els dies comptats.

D'altra banda, la resolució que el novembre passat va prendre per unanimitat el Palament de Catalunya, en què es demanava el tancament definitiu de Vandellòs I a causa de les mesures de seguretat «poc modernes» de la central, apunta a la tendència esbossada de canviar per complet la configuració industrial de la Costa Daurada. És a dir, convertir la zona actual —centrals nuclears, petroquímiques, tèrmiques— en un complex abocat en la seva major part al turisme: indústria «blanca» —no contaminant.

CATALUNYA, NO ESPANYA

Els conflictes anteriors a la sentència del Tribunal Suprem, que concedia la independència de Salou de Vila-seca, se centraven en les expropiacions dels terrenys on s'ubicarà el Parc. En l'actualitat més d'un 80 per cent dels terrenys han estat expropiats de mutu acord entre els afectats i el «holding» estatunidenc. La resta de propietaris mantenen un estira i afliuxa amb la Busch, que en cert moment els ha acusat d'«especuladors». La raó és que alguns dels terrenys foren comprats mesos abans que s'atorgués la concessió de la construcció del parc a baix preu, i la intenció dels seus propietaris és vendre'ls el màxim car possible. En altres casos, la resistència dels propietaris té una causa més sentimental.

Sigui com sigui, però, l'Anheuser Busch s'ha distingit sempre pel esforç de donar bona imatge, i per aquesta raó ha volgut negociar les expropiacions directament amb els afectats, a fi i efecte que aquests sortissin el menys perjudicats possible. La Busch Entertainments hauria pogut deixar en mans de la Generalitat l'expropiació a que té dret la institució catalana, però la degradació que hauria sofert la seva imatge ho ha desaconsellat. Sols s'aplicarà aquesta mesura quan la falta d'acord entre els propietaris i l'empresa esta-



dounidencas, que es vol que sigui en el mínim dels casos, ho faci imprescindible.

Tant és la cura que l'Anhauser Busch aplica a la seva imatge que, a l'hora de dividir el parc temàtic, va efectuar diverses enquestes entre la població, amb la intenció de saber quines serien les preferències de cara a construir el complex autòcton. El resultat de la consulta fou que es volia que Catalunya hi fos representada —no Espanya— junt amb la representació de quatre continents; a saber, la Polinèsia, Mèxic, la Xina i el «Far West». La representació temàtica inclourà elements culturals com artesania, folklore, gastronomia i teatre. Catalunya hi serà representada en la vessant predominantment medieval, amb un port català de l'època, almogàvers, el romàntic i el gòtic, grecs i romans, modernisme i focs artificials.

L'Anhauser Busch va arribar un moment, a principis de desembre, en què va replantejar-se la possibilitat d'abandonar el projecte de Salou, just després que el Tribunal Suprem, amb la sentèn-

cia de segregació, dificultés encara més la construcció del Parc. La Generalitat de Catalunya —i la resta d'entitats i partits polítics—, a la vista que el parc Busch podia escapar-se com el de Disney, va decidir subrogar les competències d'urbanisme del municipi de Vila-seca. Des de llavors, fins a la setmana passada, en què es va decidir donar un plaç indeterminat però curt per a que la gestora i el consistori es possessin d'acord, el parc Busch ha estat pendent d'un fil.

Seguint l'opció del conseller de governació, Josep Gomis, en detriment de la mencionada de l'alcalde de Vila-seca, Joan Maria Pujals, en pocs dies s'ha de saber si la Generalitat intervingrà finalment en la delimitació de la línia divisòria entre Vila-seca i Salou, per tal que no divideixi en dos el Parc. Parc de la Busch Entertainments que, ara com ara, sembla haver-se salvat. I amb ell, si tot funciona com es preveu, la progressiva degradació de la Costa Daurada.

Eduard Company



edifici ALMAR



VIVENDES PLATJA D'UN, DOS I TRES DORMITORIS; I BAIXOS COMERCIALS
• mínima entrada • finançament fins a vint anys



PORT SAPLAYA

INFORMACIÓ i VENDES: Autopista València-Barcelona, Km. 4,5 (EIXIDA 2),
Tel. (96) 371 36 11 - Alborià